

أعوذ بالله من الشيطان الرجيم
بسم الله الرحمن الرحيم
وصلّى الله على سيّدنا ونبينا أبي القاسم محمّد
وعلى آله الطّيبين الطّاهرين و اللعنة على أعدائهم أجمعين

وَ أَمَّا اللَّوَاتِي فِي الْحِلْمِ: فَمَنْ قَالَ لَكَ: إِنَّ قُلْتَ وَاحِدَةً سَمِعْتَ عَشْرًا فَقُلْ: إِنَّ قُلْتَ عَشْرًا لَمْ تَسْمَعْ
وَاحِدَةً! وَ مَنْ شَتَمَكَ فَقُلْ لَهُ: إِنَّ كُنْتَ صَادِقًا فِيمَا تَقُولُ فَأَسْأَلُ اللَّهَ أَنْ يَغْفِرَ لِي؛ وَ إِنْ كُنْتَ كَاذِبًا فِيمَا تَقُولُ
فَاللَّهِ أَسْأَلُ أَنْ يَغْفِرَ لَكَ وَ مَنْ وَعَدَكَ بِالْحَنَى فَعِدْهُ بِالنَّصِيحَةِ وَ الرَّعَاءِ

امام عليه السلام می فرمایند: آنچه که درباره حلم باید به تو بگویم این است که اگر شخصی
به تو بگوید اگر به من یکی گفתי ده تا می شنوی، تو بگو اگر ده تا گفתי یکی هم نمی شنوی و کسی که
تو را شتم می کند به او بگو که اگر در آنچه که می گویی صادق هستی از خدا می خواهم از من درگذرد
و اگر در آنچه را که می گویی کاذب هستی از خدا می خواهم از تو درگذرد و کسی که تو را وعده بدهد
به درستی تو او را وعده بده به نصیحت و مراقت و رعایت .

خب در این کلمات امام علیه السلام واقعا انسان نمی داند از کجا و از کدام یک از این فقراتش
شروع کند. دیروز خدمت چند نفر از رفقا بودیم عرض می کردم اگر این مطالب و این سخنانی که الان
مشغول صحبت و بیانش هستیم واقعا کسی بخواهد اینها را رعایت کند، البته مشکل است، این قضیه
جزو مطالب آسان نیست چون خیلی از اوقات این مطالب در ارتباط با شخصیت انسان تحقق پیدا
می کند و برای انسان ناگوار است که بتواند تحمل یک همچنین مسائلی را بکند و دم فرو نیاورد. سخت
است .

ولی علی کل حال نتیجه‌اش یک نتیجه‌ای است که می‌توانیم بگوییم هفتاد، هشتاد درصد راه را انسان با این مسائل طی می‌کند. یعنی اینها یک مسائل حیاتی است که انسان در طی مراحل و مطالب به اینها برخورد می‌کند و همه ما هم گرفتار هستیم یا خواهیم بود، این یک مطلبی است که هست تا وقتی انسان در این دنیا هست و با این اجتماع سروکار دارد و با افراد سروکار دارد، و با آنها در داد و ستد هست، در صحبت هست، در رفت و آمد هست، این مطالب هم هست، همه افراد در یک مرتبه از سعه و فرهنگ و ادب و تربیت و رعایت موازین نیستند، متفاوت هستند. و براساس آن تفاوت نسبت به قضایا عکس العمل نشان می‌دهند و چه بسا اینکه خب این عکس العمل، عکس العمل خطا باشد، اشتباه باشد.

یک وقتی، یک نفر، یک مطلبی (چندی پیش بود) راجع به یک موردی گفته بود، و بعد این قضیه به گوش این و آن رسیده بود و آن فرد خلاصه آمد و گفت یک همچین مسئله‌ای هست و من می‌گویم اعتنا نکنیم به این مسئله، [وگرنه] شیوع پیدا می‌کند، گفتم آقا این قضیه از اول و از اصل صحت ندارد، اصلا از اصل. یعنی یک فردی، یک مطلبی را که اصلا صحت ندارد و من جمیع الوجوه هیچ دخلی برای انسان در آن قضیه نیست بر اساس یک شبهه‌ای، بر اساس یک توهمی، بر اساس یک تصویری می‌آید... حالا کی؟ افرادی که خب اینها سالیان سال در خدمت بزرگان بوده‌اند، از آنها استفاده کردند، از صحبت‌هایشان استفاده کردند، خب پس چی شد؟ این استفاده از بزرگان چی شد؟ این رفت و آمدها، این وقت گرفتن‌ها، این ملاقات‌های خصوصی، این که ما می‌دیدیم و خودمان مشاهده می‌کردیم، برایشان چایی و میوه می‌بردیم، می‌نشستند و

صحبت می کردند و استفاده می کردند خوب بالاخره چی شد؟ آیا نباید این مطالب در انسان تاثیر بگذارد؟ این ارتباط با بزرگان نباید در انسان، در فرهنگ انسان، در برداشت انسان، در بصیرت انسان، در نگرش انسان، آیا نباید موثر باشد؟ طبعاً باید باشد دیگر، پس انسان باید به خودش بیاید، متوجه بشود، این مطلب که الان دارد به این کیفیت نقل می شود این از اساس غلط است. حالا انسان می آید این را به عنوان یک مطلب صحیح ...

خیلی برای ما اتفاق می افتد، برای همه ما اتفاق افتاده و می افتد، مطالبی که الان گفته می شود، مسائلی که در بین مردم هست، قضایایی که در بین مردم ساری و جاری است، این به آن یک چیزی می گوید چشمت اینطور است، آن به این یک چیزی می گوید آنجایت این طور است، آن می گوید فلان حرف را زدی، آن می گوید نمی دانم آن را گفتم، و تمام اینها براساس توهمات و یک توهم و یک تخیل نشأت می گیرد و بعد این قضیه موجب چه می شود؟ موجب یک پیامدهایی می شود، چون بالاخره وقتی آن مطلب را به این می گوید این هم در مقابلش عکس العمل نشان می دهد و این عکس العمل این به گوش او می خورد آن یک عکس العمل نشان می دهد و یک سیکل مهیبی ایجاد می کند و یک شعاعی و این شعاع مثل آن قطره ای که شما بیندازید در یک حوض کم کم کم، این شعاع و دایره توسعه پیدا می کند و گسترش پیدا می کند و خیلی مواردی را می گیرد که در واقع اصلش چیزی نبوده هیچ بوده، قابل توجه نبوده، گاهی بوده، این گاه تبدیل به یک کوهی می شود، به یک کوه تبدیل می شود! چرا؟ چون این گفته و او پاسخ داده، آن پاسخ به گوش این رسیده و یک جواب داده، رفقای آن از پشت آن درآمدند و آنها آمدند و دِ بیا و درستش کن، حالا قضیه تبدیل به یک معضل می شود و چه کدورت هایی! حالا اینها را همه را بعداً عرض می کنیم، فعلاً ما در آن اثرات منفی که روی نفس خود انسان هست قرار شد که ما مطالبی عرض کنیم بعد از پرداختن به این مسئله راجع به اثراتی که در اجتماع این مطلب به وجود می آورد و در بین افراد این قضیه به وجود می آورد راجع به آن تا حدودی [صحبت می کنیم] خوب همه الحمدلله رفقا و دوستان نسبت به مطالب وارد هستند و اطلاع دارند.

در جلسه گذشته خدمت رفقا عرض شد یک نکته مهم و اساسی در این قضیه که از این نکته ما غافل هستیم این است که ما تصور می کنیم این عبارات های امام صادق علیه السلام که به عنوان بصری می فرمایند اینها همه برمی گردد به یک آثار منفی بر اثر عدم توجه به این مطالب، اگر کسی به انسان یک مطلبی را بگوید فرض بکنید که بگوید که اگر یکی بگویی ده تا می شنوی، حضرت می گویند که نه جوابش را ندهد و بگوید تو اگر ده تا هم بگویی ما لب فرو می بندیم و کاری به کارت نداریم و

داند و خر را همی راند خموش *** در رخت خندد برای روی پوش^۱
یعنی "می گذریم" خب این حرف، بسیار حرف متین و بلندمرتبه‌ای است، یا اینکه کسی که
انسان را شتم کند، دشنام بدهد، انسان توجهی نکند، و باید اینطور در پاسخ بگوید که اگر این مطالبی
که می‌گویی صحیح

^۱ - مثنوی معنوی، دفتر اول

باشد خب من از خدا می‌خواهم که خدا از من بگذرد و اگر اینکه می‌گویی غلط باشد از خدا می‌خواهم که از تو بگذرد و این خب چیزی است که واقعا و قاعدتا هم انسان باید همین کار را انجام بدهد. و یا آن مطلب دیگری که می‌فرمایند: کسی که تو را وعده بدهد فلان کار را خواهم کرد، با تو چنان برخوردی خواهم کرد، تو را تهدید بکند، انسان به او بگوید که اگر مطلبی دارید بیاید صحبت کنیم، مسئله باز بشود، درب ما به روی شما بسته نیست، شما هر وقتی که بخواهید بیاید منزل خودتان است، تشریف بیاورید صحبت بکنیم، مسئله اگر قابل حل است حل بشود و انسان راهش را پیدا بکند، خب چقدر این مطلب واقعا صحیح است و چقدر این روش، روش پسندیده‌ای است که انسان این روش را انجام بدهد، حالا البته خب اگر خداوند توفیق بدهد راجع به این مطالب و فقرات در آینده صحبت‌هایی بصورت فشرده عرض خواهد شد.

آنچه را که نسبت به این فقرات مهم است و اهمیت حیاتی دارد و بسیار این قضیه در راه انسان تاثیر دارد و در نفس انسان اثرگذار است این است که در وهله اول باید ببینیم اینها متوجه خود ما خواهد شد یا نه؟ یعنی این قضیه و رعایت این مسئله چه اثر مثبتی در خود ما دارد؟ حالا ما کاری به اجتماع نداریم، اصلا فرض می‌کنیم کسی در اجتماع نیست، اصلا فرض می‌کنیم که کسی نیست، خود ما فی حد نفسه در این مطالب چقدر نقش داریم؟ چقدر نقش داریم؟ و چقدر اینها در خود ما تاثیرگذار هست؟ و تاثیر سلوکی در نفس به واسطه رعایت این مطالب چه حد است؟ این قضیه از تاثیرها و مسائل دیگر مهم‌تر است.

و مسئله این است که به طور کلی آنچه را که اصل و اساس و محور برای حرکت به سوی خداست عبارت است از حرکت به سوی توحید، حرکت به سوی حق، حرکت به سوی آزادی و حریت، حرکت به سوی وحدت، حرکت به سوی محبت و عشق، حرکت به سوی صفا و صمیمیت و بهاء و نور این عبارت است از مسیر توحید و سلوکی که انسان باید این راه را طی کند. این معیار است، یعنی عمود خیمه در این وادی عبارت است از این مسئله، شاخص انسان در حرکت به سوی پروردگار عبارت است از حرکت از انانیت، از نفسانیت، از ظلمت، که در آیه شریفه دارد یجر جوهنم من الظلمات الی النور، خروج از ظلمت به نور، معنایش همین است، یعنی انسان از انانیت خارج بشود، حرکت کند به سوی آن صفا و صمیمیت و سلب اعتبار و رفع توهمات و رفع تخیلات، از خودگرایی و خودمحوری خارج بشود و حرکت کند به سوی کلی محوری و هم‌نوع محوری، و همه را یکسان دیدن، همانطوری که

مرحوم آقا بارها می فرمودند این جمله از ایشان برای دوستانی که ایشان را ملاقات کردند و در مجالس و اینها بودند [می شنیدند که] همیشه می گفتند که همه ما به میزان دندان‌های يك شانه هستیم، دندان‌های يك شانه! و این مطلب را از روی تعارف نمی گفتند، یعنی خودشان را واقعا نسبت به آن رفیق و نسبت به افراد دیگر در همین مرتبه می دیدند، البته آن مسئولیت تربیت و لوازمی که برای این قضیه هست سر جای خودش محفوظ باید باشد، ولی از لحاظ قدر و اندازه و موقعیتی که انسان باید در پیشگاه پروردگار در ارتباط با دوستان خودش و در ارتباط با هم‌نوع خودش، در ارتباط با هم مسیر خودش، در ارتباط با سائر افراد داشته باشد این است، دندان‌های يك شانه، ببینید شانه دندان‌هایش یکسان است، هیچ تفاوتی ندارد، وقتی شانه شروع می شود این شانه‌ها (حالا نمی دانم سابق که اینطور بود) از دندان‌های کوتاه شروع می شود می آید پایین و این دندان‌ها بزرگ می شود و بعد کم کم دوباره

کوتاه می شود تا می رسد به سر شان، این خیلی برای انسان عبرت است، ولی همه در یک سطح هستند، آن اندازه اش یکی یک سانت است، یک خرده می آید می شود یک سانت و نیم، یک خرده می آید پایین تر می شود سه سانت، یک خرده می آید پایین تر حتی چهار سانت هم می شود اینها دوباره برمی گردد سه سانت و نیم، دو سانت تا می رسد دوباره آن سرش یک سانت یا نیم سانت، ولی همه در یک سطح قرار دارند، این یعنی چی؟ یعنی هر کسی در اینجا اگر پانزده ساله باشد، اگر بیست ساله باشد، اگر سی ساله باشد، اگر پیر باشد، اگر جوان باشد، اگر عالم باشد اگر جاهل باشد، آن علمش در مراتب مختلف باشد، استاد باشد یا شاگرد باشد، پزشک باشد یا مهندس باشد، یا اینکه فرض کنید که یک شغل دیگری داشته باشد، همه آنها وقتی که در این مسیر می آیند می شوند یک اندازه، بله، خود شخص ممکن است سی سال باشد آن یکی پانزده سال، اما در یک اندازه ارتباط با پروردگار برای او سنجیده می شود، در یک حد ارتباط و سنجش و ارزش برای او قرار داده می شود نه بیشتر. پانزده ساله هیچ وقت سی سال نمی شود باید پانزده سال از سنش بگذرد، نمی شود که به او آمپول زد تا سی ساله بشود، پانزده ساله است ولی ارتباطش با خدا چطور؟ آن ارتباطش را شما می توانی تعیین کنی؟ شما می توانی؟ شما می توانی بگویی آن کسی که آن روز اول آمده خدمت یک بزرگ خیلی مقامش پایین تر از آن کسی است که فرض کنید ده سال در اینجا قدمت دارد؟ مقام چیست؟ مقام یعنی چی؟ اصلا مقام در اینجا چه جایگاهی می تواند داشته باشد؟ مقامی که در اینجا هست مقام فقر است، هر وقت ما دیدیم فقرمان و نیازمان به این مکتب، نه نیازمان در این مکتب، نیازمان، ی اضافه دارد، این ی را نباید هیچ وقت یادمان برود ها! ی حذف نشود، اگر حذف بشود کار ما درآمده. همان لحظه ای که این ی را شما از نیاز حذف کردید بدانید سقوط کردید بی برو و برگرد.

ما چیزهایی دیدیم، مسائلی دیدیم، همه جورش را دیدیم، آن کسی می رود و به آخر می رسد که آن یاء نیاز را همیشه با خودش دارد، همیشه همراه خودش دارد، ی پررنگ، ی خوش خط، نستعلیق قشنگ، نه ی کوچولو، ی با خط درشت قلم، قلم های درشت، آن یاء به درد می خورد، آن ی، یک وقت آن ی نازک نشود! مثلا قلم درشت بشود قلم باریک و بعد بشود یک خودنویس بعد هم حالا آن خودنویس هم کوچولو، کوچولو و کم کم، اگر انسان متوجه نشود کم کم اینجوری می شود ها! آن یاء بعدا کم کم هم حذف می شود و نیاز می شود ناز، تمام شد. فاتحه، یک فاتحه بخوانید و با سه تا قل هو الله چون دیگر کار ... و من این را می دیدم در راه و روش بزرگان می دیدم، حالت نیاز را می دیدم، همیشه می دیدم، همیشه می دیدم.

همیشه این وضعیت و موقعیت را نسبت به اساتید مرحوم آقا رضوان الله علیه واقعا این جنبه نیاز را هم در مقام بیان تا زمان آخری که ایشان از دنیا رفتند احساس می‌کردم، می‌فرمودند استاد ما آقای حداد، استاد ما آقای حداد، تا زمانی که ایشان از دنیا رفتند، بنده نسبت به این مطالب شاهد بودم. استاد ما ایشان بودند، استاد ما علامه طباطبایی بودند، استاد ما اینها... توجه می‌فرمایید؟
و این حالت حالتی بود که خب الان برای ما این مسائل همه به عنوان تاسی به آن مبانی و به آن روش و

سیره الان برای ما پایدار است، و ما باید همه اینها را مدنظر قرار بدهیم. ایشان همیشه می گفتند که ما همه دندان‌های یک شانه هستیم.

یک نفر آمده بود پیش ایشان بنده هم نشسته بودم، نماز مغرب و عشا در منزل بود و من صف دوم و سوم بودم، و رفته بود گفته بود که آقا ایراد من کجاست؟ مشکل من کجاست؟ (یک مطالبی بود و یک مسائلی) ایشان فرموده بودند (با این بیان، حالا با یک تغییر کوچک) هر وقت شما خودتان را با دیگران در یک سطح از دندان‌های شانه دیدید آن موقع بیایید! صدایشان تا دو سه تا صف هم رفت، یواش هم صحبت نکردند. خب اینها از کجا پیدا می شود؟ از عدم توجه، از عدم توجه پیدا می شود که انسان این مراقبه‌ای که می گویند این مراقبه بی حساب نیست، این همه بزرگان نسبت به مراقبه تاکید می کنند نمی خواهند یک حرفی بزنند و سر آدم را گرم کنند و شیره بمالند، خب یک چیزی می فهمند که دارند می گویند، خب می دانند پانزده سال دیگر چه بلایی به سرت می آید، می دانند ده سال دیگر چه بلایی سرت می آید از الان جلوییش را بگیر.

سرچشمه شاید گرفتن به بیل چو پر شد نشاید گذشتن به پیل^۱

از الان می گوید جلوییش را بگیر، از الان مراقبه داشته باش، از الان پاتک بزن، از الان به آنچه را که داری احساس می کنی، خودمان می فهمیم وضعیت خودمان را می فهمیم، می فهمیم با شش ماه پیش فرق کردیم یا نکردیم، در ارتباط با این قضیه، با این پدیده، قبلا چه عکس العملی نشان می دادیم و الان چه نشان می دهیم؟ می فهمیم، خدا برای ما جا گذاشته، هر شخصی می تواند.

این مسئله، همین قضیه، همین پدیده، اگر پارسال اتفاق می افتاد ما چه می کردیم؟ ولی امسال اتفاق می افتد چه می کنیم؟ اگر دیدیم نسبت به یک مسئله‌ای امسال خیلی راحت هستیم، بیخیالش هستیم، ها! یک چیزی شده، خدا را شکر کنیم، حمد کنیم، پروردگار آمده این توفیق را داده، اما اگر دیدیم نه: ای نابکار! به من فلان گفته؟ فلان شده! صبر کن! تلفن را برمی داریم... تلفن که چه عرض کنم چیه اینها اسمش از این موبایل اینقدریها، از این را برمی داریم و شروع می کنیم اس ام اس به این و به آن و فلان و این کرده و آن کرده، این به من آن را گفته، آن به من آن را گفته، به به! به هم بریز و شلوغ و پلوغ و... چکار داری می کنی بابا؟ آسمان را به زمین دوختی! حالا یک چیزی بهت گفته که گفته، حالا چی بهت گفته؟

^۱ -۱- گلستان سعدی، باب اول

خب این مطالب باعث می‌شود که آن حرکتی که لازمه عبور نفس از انانیت هست، لازمه عبور انسان از هوی و اعتبارات و عالم تخیلات هست آن حرکت نه تنها متوقف می‌شود بلکه حرکت بر عکس برای انسان حاصل می‌شود، به عکس! یعنی به جهت متقابل انسان حرکت می‌کند و انسان جلو می‌رود. و این می‌آید و همه چیز را به هم می‌ریزد، همه چیز را به هم می‌ریزد.

یک روایت از رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم هست که می‌فرمایند، ملائکه همیشه در سکون هستند، در آرامش هستند و شیاطین همیشه در حرکت هستند و در دست و پا زدن و شلوغ کردن و سر و صدا کردن، حرکت ملائکه در سکون است، حرکت ملائکه در آرامش است، هر چه انسان به عالم تجرد و عالم

ملائکه نزدیکتر بشود احساس یک نوع آرامش و سکون می کند. آدم خسته وقتی که از راه می رسد، مثلا سه کیلومتر پیاده روی کرده، چهار کیلومتر پیاده روی کرده، وقتی که می رسد به منزلش و درب منزل را باز می کند یا می رسد منزل رفیقش، همین که می رود می نشیند یک جا تکیه می دهد، آهان، این را می گویند عالم سکون، به این می گویند عالم سکون، آرامش، آخیش! تکیه به یک چیزی بدهد یا اگر هم یک متکایی باشد دراز بکشد که چه بهتر، بلکه همچنین قشنگ می خوابد یک لیوان آب هم برایش بیاورد و خلاصه بخوریم و این حال را می گویند حالت سکون و آرامش. حالت مخالفش حالت پریدن بالا و زمین و داد و بیداد کردن و شلوغ کردن و گرد و خاک کردن و ... این را می گویند حالت تشویش و اضطراب.

ملائکه در حالت سکون هستند، هر چه نفس به سمت عالم ملائکه حرکت کند، به سمت عالم وحدت و تجرد حرکت کند شما این آثار را در آن می بینید. خیلی حرف نمی زند، تا از او سوال نکردید جواب نمی دهد. این مرحوم علامه طباطبایی رضوان الله علیه خدا رحمتشان کند ما ایشان را دعوت می کردیم، خب خیلی محبت داشتند و هم ما در مجالسشان شرکت می کردیم و هم ایشان را خیلی اوقات دعوت می کردیم منزل تشریف می آوردند، حالا یا همینطوری یا مثلا برای نهار و شامی و چیزی، تا وقتی با ایشان حرف نمی زدیم ایشان همینطور سرش پایین بود، همه اش سرش پایین بود. بلکه وقتی که از ایشان سوال می کردیم شروع می کردند به صحبت کردن آن هم به اختصار نه خیلی با توضیح و اینها، به اختصار شروع می کردند به اندازه آن میزان معین و مشخص انگار همیشه دنبال این بودند که کی پاسخ تمام می شود دوباره سرشان را بیندازند پایین، همیشه یک جمله می گفتند، اگر می گفتیم که آقا بیشتر توضیح بدهید، چموشی می کردیم، خب این بنده خدا دوباره یک توضیح دیگری، انگار همیشه به دنبال آرامش بود ایشان، به دنبال سکون بود، حرف نزنند، در خود باشد، توجه می کنید؟

افراد در حرکتشان به سمت توحید و به سمت تجرد کم کم کم کم از سخن گفتنشان کم می شود، از فعالیت شان کم می شود نه حالا فعالیت های ضروری که خب به جای خود، اگر به فکر بیفتند که بروند خانه این و خانه آن، اینجا بروند و آنجا بروند و چه کار بکنند، همیشه سر جایشان هستند صحبت کمتر می کنند، فکرشان را کمتر این طرف و آن طرف می برند، به اموری که ضرورت ندارد فکر نمی کنند الان در آنجا چه می گذرد به من چه مربوط است، فلانی دارد با فلانی آن گوشه چه می گوید ... دیده اید؟ ما اینطوری هستیم، سرمان را اینقدر ... بابا چکار داری دارد حرف می زند؟ به ما چه مربوط است؟ و اینها همه موثر است ها، تمام اینها در نفس تاثیر دارد، تمام این اعمال در حرکت انسان

در نفس انسان، همین که شما ببینید فلانی به فلانی الان چه دارد می گوید برای شما ضرر دارد، این سم است، به شما چه ربطی دارد دارند به هم چه می گویند؟ به شما چه ربطی دارد فلان کس دارد فلان کار را با آن می کند؟ چه ربطی دارد؟ فلان معامله را دارد با او انجام می دهد، به او می گویند آقا نکنی ها و ... چرا؟ خودش می داند، از شما سوال کردند؟ شما ولی او هستید؟ وکیل او هستید؟ ملائکه از تو می پرسند؟ بله اگر آمدند پیش شما سوال کردند آقا فلان قضیه، فلان وصلت، به صلاح

است یا نیست؟ شما می‌گویید یا بله یا نه به این دلیل. ولی وقتی سوال نکرده‌اند برای چه می‌گویید: آقا نگیری، آقا نروی یا دخترت را ندهی و پسرت را ندهی... به شما چه ربطی دارد؟

همین که می‌روی و می‌گویی خراب شد، در دل، آن اضطراب و آن تشویش پیش آمد، یا همین که می‌گویی الان در فلان قضیه و فلان مطلب من بروم تحقیق کنم تفحص کنم، بینم چه مطلبی می‌خواهد اتفاق بیفتد، به محض اینکه این تصور در شما آمد، این شروع کرد کار کردن، مثل دارویی که می‌خوری یا سمی که می‌خوری تا می‌رود در معده شروع می‌کند به راه افتادن و می‌زند اینجا را خراب می‌کند، کبد را خراب می‌کند، قلب را از کار می‌اندازد، این هم همینطور، وقتی یک تخیلی برای انسان پیدا می‌شود، وقتی یک توهمی پیدا می‌شود، فقط این نیست که بیاید و برود، می‌رود آنجا قشنگ مهمان می‌شود، در اتاق را هم می‌بندد و می‌ایستد و کار می‌کند، شروع می‌کند به کار کردن. چکار می‌کند؟ هی این نفس را می‌خورد، هی می‌خورد، این ذهن را می‌خورد، این ذهن که باید صاف باشد، تا صاف نباشد که نمی‌تواند در قبال خدا بایستد، نمی‌تواند نماز بخواند، تا صاف نباشد که نمی‌تواند نیت صدق از او سر بزند، شروع می‌کند این صفا را به هم زدن، صفا را تبدیل به کدورت کردن، در دل آشوب ایجاد کردن، خیالات را برانگیختن، توهمات را ایجاد کردن، شروع می‌کند خلایقیت از خودش همینطوری بروز می‌دهد و آن را خراب می‌کند خراب می‌کند، یک دفعه شما می‌بینید نیم ساعت گذشت یک دفعه شخص نسبت به فلان کس چه حال بدی پیدا کرد، این که خب نیم ساعت قبل نبود، این رفته این داخل شروع کرده هی کار کردن آرام که نمی‌نشیند، شروع می‌کند هی کار کردن هی کار کردن.

لذا این مطلب که حرکت از انانیت به سمت صفا و به سمت محبت در اینجا ابتر می‌شود، قطع می‌شود و حرکت در ضد شروع می‌شود. لذا شما این دستورات بزرگان را وقتی که مشاهده می‌کنید، مطالبی را که در آنها می‌بینید، همه آنها را مشاهده می‌کنید که حرکت به آن سمت است، مبانی همه به آن سمت حرکت می‌کند، همه به سمت آرامش حرکت می‌کند، همه به سمت سکون حرکت می‌کند، یک مدتی شما پیش یک بزرگ باشید می‌بینید چقدر آرامش برایتان پیدا شده، فکر و خیال‌هایتان چقدر کم شده، دیگر راجع به این و راجع به آن فکر کردن از بین رفته، فقط آمده محدود شده در اینجا.

یک قضیه خیلی جالبی از امام صادق علیه‌السلام و بایزید که از بزرگان و از عرفا و اولیای الهی است نقل می‌کنند می‌گویند که بایزید آمده بود خدمت امام و سقا بود، سقای حضرت بود و شش سال در خدمت حضرت بود، در احوالاتش می‌گویند همین بایزید که به اصطلاح مقامشان در بیرون شاهرود هست، در کنار امامزاده حضرت سید محمد فرزند امام صادق علیه‌السلام، بعد از شش سال

حضرت یک روز به ایشان می‌فرمایند که فلان چیز را از آن بالا [رف] بیاور، کتاب را از آن بالا [رف] بیاور، این نگاه می‌کند این طرف و آن طرف حضرت می‌گویند آقا آن پشت سرت است مگر ندیده‌ای تا حالا؟ گفت از وقتی که اینجا آمدم چشمم به غیر از شما به چیز دیگر نیفتاده، شش سال در آنجا بوده و ندیده این اتاق رف دارد، خب وقتی این را گفت دیگر حضرت دیدند حالا دیگر وقتش است و بهش زدند آنچه که باید می‌زدند. همان که آرزوی همه ما هست. بله، از آن دم‌ها، از آن نفس‌ها خلاصه زدند به او و کارش تمام شد، حالا برگرد برو در شهر و دیار

خودت که دیگر با تو کاری نداریم.

خب این چیست؟ این وقتی آمد اینجا می گوید من به چه چیز دیگری می خواهم فکر کنم؟ بینم این قالی چه رنگ است، یک خرده دست بزنم، جنسش چی چی است، این برای کاشان است، برای اصفهان است، نمی دانم گلش چطوری است، فلان، تو آمدی اینجا قالی متر کنی و اندازه کنی، یا آمدی اینجا مطلب بگیری؟ کدام؟ اگر قالی می خواهی برو دکان همه جور قالی هست، بازار فرش فروش ها خیلی قالی های خوب، انواع و اقسام ...، [این طرز تفکر] از اول خراب است، از اول کج است.

یکی آمده بود پیش مرحوم آقا، نیم ساعتی نشست و وقتی که می خواست خارج بشود دم در به من گفت: آقا تازه رفته بودند آن منزل در مشهد که مشرف شده بودند این منزل را آقا چند وقت است اتباع کرده اند؟ گفتم فرمایشی دارید؟ گفت می خواستم ببینم قیمتش چند است؟ گفتم شما بنگاهی هستید؟ همینطور گفتم شما بنگاهی هستی؟ گفت نه، گفتم پس بفرمایید بروید، آمده بود از آقا دستور و برنامه بگیرد! توجه می کنید؟ تو بنگاهی هستی یا آمدی اینجا مطلب داری؟

از اول دارد می زند به بیراهه، از اول دارد می زند به خاکی، از همان ابتدا دارد راه را عوضی می رود. آن بایزید می گوید شش سال است من اینجا هستم چشمم به چیزی اصلا نیفتاده، من اصلا نمی دانم این امام صادق زیر پایش چه پهن کرده، فرش پهن کرده؟ گلیم پهن کرده؟ حصیر پهن کرده؟ آن بالا چی چی هست؟ آن بالا چه اوضاعی است؟ کی می آید و کی می رود؟

در تمام مدتی که ما در خدمت مرحوم آقا بودیم هیچ وقت من به دنبال این نبودم که ایشان با کی وقت ملاقات می گذارند یا اینکه فرض بکنید که چه شخصی را کم یا زیاد ... یا افراد می آیند، افراد می روند، اما در همان جا افرادی بودند که آقا اینها ایراد به من می گرفتند، این چرا آمده؟ چرا ایشان ...؟ گفتم آقا جان دو روز تو را در این خانه راه داده اند بیا استفاده ات را بکن و برو بنده خدا، این که کی می آید و کی می رود به ما ارتباط ندارد. پیش پیغمبر همه جور آدمی می آمد، امیرالمؤمنین می آمد، واللّه ابوبکر و عمر هم می آمدند، خب می آمدند دیگر، خالد ابن ولید هم می آمد عبدالرحمن هم می آمد، از آن طرف سلمان می آمد، تو به اینها چه کار داری؟

این مطالبی که عرض می کنم مطالب خیلی دقیق و حیاتی در حرکت انسان و سیر انسان است که چطور انسان خودش را از عالم توهمات و از عالم تخیلات به عالم تجرد و توحید نزدیک کند، چطوری نزدیک می کند، چه راه هایی هست؟ چه راهکارهایی برای این مسئله خداوند قرار داده که

انسان بیاید با اتکاء به آنها یکی یکی اینها را جدا کند بعد مقام جمعیت برایش پیدا شود، آن مقام جمعیت یعنی عدم تفرق، شما در تفرق به سر می‌برید، به همه فکر می‌کنیم غیر از خودمان به این فکر می‌کنیم این چی هست چه کاره است، کی از خانه درآمد، نمی‌دانم سوار چی شد، ماشینش چی چی است، نمره‌اش برای کجاست، این دکانش کجاست، دفترش کجاست، به همه فکر می‌کنیم بابا یک خرده به خودت فکر کن، این قدر همه را آمدی در این دفتر و

فایل و پرونده جای دادی پس خودت این وسط چی؟ این مقام مقام تفرق و مقام تشدد است، درست عکس سلوک، یعنی اسم سلوک را اگر ما سر هر چه بگذاریم این درست می شود؟ نقطه مقابل، این می شود مقام شیاطین، هی شیطنت، هی پخش و پلا بودن، هی شلوغ کردن و به هم ریختن و خرابکاری کردن، هی در ذهن همه چیز را آوردن و ذهن را مشغول به همه چیز کردن و از خود غافل بودن، از خود اینکه بالاخره خود ما به اصطلاح کی هستیم.

در زمان آقای حداد هم همینطور، ما در همان زمان وقتی که می رفتیم در منزل ایشان خب یکی بود مثل فرض کنید که مرحوم آقا، اصلا کاری به اینها نداشتند که آقای حداد در منزلشان کی می آید و کی می رود، افراد آنجا همه جور افراد هم می آمدند دیگر، حتی افرادی می آمدند که مخالف با ایشان بودند، ایشان کاری نداشتند به آنها، حالا بیا اینجا، مرحوم آقا می نشستند در مقابلشان، می دیدند ایشان چه می گویند، روی هوا می زدند منتظر بودند ایشان یک حرفی را بزنند روی هوا بزنند مطلب را، من خودم وقتی دقیق می شدم به نگاه مرحوم والد به آقای حداد وقتی که نگاه می کردند می دیدم که اصلا منتظر است ایشان ببیند که چه پیامی از آن طرف می آید که روی هوا بزند پیام را، این از آن طرف، از آن طرف کسان دیگر هم بودند اسم هایشان هم آمده و می دانید، در همین کتب آمده، آقا اینها فضول همه بودند: این چرا آمده، برای چی آمده، کی به این گفته، کی در را برای این باز کرده ...، من در همان سن شانزده هفده سالگی اعتراض می کردم می گفتند برو جوجه، تو هنوز جوجه ای بیایی با ما، گفتم من حالا یک جوجه هستم یا خروس هستم یا هر چی، این کار غلط است، این عمل غلط است.

شما چی کار دارید؟ به شما چه ربطی دارد؟ بیا نصیبت را ببر، حظّ خودت را ببر و کارت را انجام بده و برو، برای چه می آیی می گویی این الان برای چه می آید آنجا و فلان؟ و همین قضیه کار دستش داد، این بنده خدایی که اسمش را می دانید، آنچه که کار دستش داد این مسئله بود، این که ایشان به همه چسبیده بود غیر از خودش، ولی درست مرحوم آقا برخلاف او فقط خودشان را داشتند. شما دیگر اصلا نباید به چیز دیگر فکر کنید، نباید به مطلب دیگری شما فکر کنید، حتی یک ثانیه هم اگر شده همان یک ثانیه اشتباه بوده، همان یک ثانیه هم باز زیاده، چون به قول معروف می گویند هزار تا دوست کمه یک دشمن زیاده، همان یک ثانیه، همان یک توهم، همان یک تخیل که برای انسان بیاید برای انسان ممکن است خطر ساز باشد، توجه کردید؟

لذا می گفتند که باید انسان مراقبه کند، براین اساس هر حرکتی که شما انجام دادید و در این حرکت به صفایتان اضافه شد، به رقت قلبتان اضافه شد، به محبت و مودت اضافه شد، توهمات و

اعتبارات و تخیلات کمتر شد، آن حالت صمیمیت نسبت به رفیق و هم سیرتان بیشتر شد، معلوم می شود مسیر، مسیر درست است یعنی میزان این است، صراط مستقیمی که برای ما ترسیم کردند این است، که انسان در حرکتی که انجام می دهد، در مسیری که دارد می رود وقتی که نگاه بکند می بیند تعلقش نسبت به دنیا کمتر شد، اینکه الان او دارد من ندارم، فروکش کرد، اینکه الان فرض بکنید که این یک مرتبه دارد یک رتبه دارد من ندارم، او الان رئیس فلان اداره شده به من چه برو بابا، خب تو هم رئیس کل بشو، چرا من زیر دست هستم، آن فلان شخص الان در آنجا شده مثلا مدیر کل، چرا من الان معاون هستم او فلان پست را گرفت چرا...؟

وقتی دیدید این حساسیتش به این مسئله کم شد، فردا اگر بگویند تو مدیر کل شو، برایش فرق نکند بگویند بلند شو بیا مسئول یک اتاق از این اتاق‌های این اداره شو برایش فرق نکند، ها! مثل اینکه یک خبری می‌خواهد بشود، حالا مثل اینکه می‌خواهد یک چیزی اتفاق بیفتد، یک قضیه‌ای، اما اگر آمدند گفتند... ا یک درجه به او داده‌اند هنوز به من نداده‌اند! چه شده؟ اشتباه شده، پرونده ما رفته زیر طبق معمول، یا مثلاً گزارشی که رد شده آن گزارش فلان است، برویم پیگیری کنیم، ای بیچاره برو به فکر بیفت، برو به فکر بیفت که ببین ایراد کارت در کجاست، و مسئله کجاست، و روی همین قضیه و مسئله انسان باید حرکت کند و جلو برود.

این می‌شود معیار، لذا در مجلسی که شرکت کردید اگر در آن مجلس آمدید بیرون دیدید حالت صفا، سبکی و حالت روحانیت برایتان هست آن مجلس در راستای سیرتان بوده، اما اگر در یک مجلسی شرکت کردید وقتی از آن مجلس آمدید دیدید خسته شدید، قبض شما را گرفته، سنگین شدید، انگار کوه را گذاشته‌اند روی سرتان، می‌شود دیگر، اتفاق می‌افتد برای ما در این مجالس، حرفهای اینور و آنور غیبت و فلان و الی ماشالله الان که زیاد است، وقتی شد این مجلس برخلاف سیر اتفاق افتاده خوب ترکش کنید، انجام ندهید، وقتی می‌بینی مسئله اینطور است انسان باید به فکر باشد و آن را انجام ندهد.

خب تا حدودی مطلب به دست آمد که کلامی را که امام علیه‌السلام می‌فرمایند این کلام در چه جایگاهی قرار دارد، در وهله اول این خطر متوجه خود ماست، حالا بعد اثرات منفی و اجتماعی خب اینها یک مطالب دیگر است، ما باید در ارتباط با این بیانات امام علیه‌السلام باید متوجه این قضیه باشیم که عمل کردن به این دستور در وهله اول راه خود ما را تثبیت می‌کند، یعنی ما را در همان راهی قرار می‌دهد، قشنگ، فیکس، در همان راهی قرار می‌دهد که باید حرکت کنیم و برویم، و عمل نکردن ما را قشنگ در نقطه مقابل قرار می‌دهد، یعنی همان عملی که باید انسان انجام بدهد همان برنامه‌ای که باید در پی بگیرد برای اینکه از آن کدورت تعلقات، توهمات، تخیلات، ظلمت، از آن گیر و بندهایی که در این دنیا دست به گریبانش هست در ارتباط با خودش و دیگران بیرون بیاید انسان می‌بیند که درست در نقطه عکس دارد هی اضافه می‌شود، پانزده سال سالک شده ولی کاری که انجام می‌دهد کاری است که افراد در خیابان هم انجام نمی‌دهند. بیست سال پیش بزرگان بوده ولی یک اعمالی انسان سر می‌زند می‌بیند از اینها یک مطالبی سر می‌زند که حتی از افراد طبقات پایین اجتماع یک همچنین رفتاری را بعید می‌داند، خب این برای چیست؟ به خاطر این است که درست است در عمل یک

کارهایی و یک ادعایی و یک مطالبی و یک حرفهایی هست، اما آن کار اصلی و اساسی که برای از بین بردن این انانیت‌ها و نفسانیت‌ها هست، آن را باید انسان انجام بدهد می‌بینیم به آنها دست نزده، به مطالب دیگر پرداخته، بله بلند شده نماز شب خوانده، بسیار خوب، قرآن خوانده، بسیار خوب، یا فرض کنید که فلان ذکر را گفته فلان سجده را انجام داده، اگر خود بزرگان نفرمودند و بارها و بارها و هزاران بار نگفتند که انجام این اذکار و اعمال بدون مراقبه نه تنها تاثیری نمی‌گذارد بلکه تاثیر عکس می‌گذارد، یعنی انسان می‌رسد به یک جایی که وقتی خودش و دندان‌های شانه را حساب می‌کند او خودش را اندازه یک چنار

بالتر از بقیه به حساب می‌آورد. و اندازه کوه و اندازه کوه دماوند سر خودش را از بالا افراد دیگر بالاتر می‌بیند و احساس می‌کند، کسی می‌تواند بگوید بالای چشمت ابرو است، کارش تمام است. اینها برای چیست؟ اینها همه برای آن است که آن مراقبه‌ای که باید در پی این مطالب باشد آن مراقبه به طور صحیح خودش آن تحقق پیدا نکرده.

خب دیگر اگر رفقا اجازه بدهند ما در اینجا مطلب را ختم کنیم و انشالله در جلسه بعد در خدمت رفقا خواهیم بود انشالله اگر خدا بخواهد برای تتمه مطالب. چه کنیم بیش از این دیگر اجازه داده نمی‌شود و قرار است ما هم حرف شنو باشیم، و لذا دیگر توفیق بیشتر نداریم.

اللهم صل علی محمد و آل محمد